

“ที่สองงั้นหรอ” เอโกะเปิดผลการแข่งขันด้วยความโกรธและสับสน “เป็นไปได้ ฉันชนะมาตลอดนี่คะ” เธอขำมันทั้ง “จริงอยู่ที่งานของเธอมันดี ภาษาที่ใช้มันสวยแต่เรื่องราวที่เธอเขียนมันขาดจิตวิญญาณ เธอยึดติดกับความถูกต้องมากเกินไป” บรรณาธิการหนุ่มพูดแล้วตบไหล่เธอเบาๆ “อย่ามาดุด่ากันนะ” เธอปิดมือเขาทิ้งแล้ววิ่งออกมา เอโกะเป็นนักเขียนนิยายวัย17ปี ผู้คนต่างเรียกเธอว่าอัจฉริยะ งานเขียนของเธอส่วนใหญ่ล้วนแต่ได้รับรางวัล “นี่อ่านงานล่าสุดของเอโกะยัง” “อ่านแล้ว ยังเหมือนแบบเรียนภาษาไม่เปลี่ยนเลยนะ” เสียงหัวเราะซุบซิบดังมาจากโต๊ะข้างๆ “แต่งงานที่ชนะนี้สุดยอดไปเลยนะ ขนาดเป็นมือใหม่นะเนี่ย” “ใช่เลย ถ้าอยู่ในวงการนานๆแบบคนแถวนี้คงกวาดรางวัลเพียบ” พวกเขาพูดแล้วหันมาทางเอโกะ “ซินี่ฉันแพ้ให้มือใหม่งั้นหรอ” เอโกะคิดในใจ เธอตัดสินใจออกมาจากห้องเรียนเพื่อปรับอารมณ์แต่เสียงซุบซิบนั้นทักก็ยังอยู่เรื่อยๆ เธอกลับมาหอบอกด้วยอารมณ์ขุ่นมัว “บ.กคะ ฉันจะวางปากกาแล้ว” เธอส่งข้อความไปหาบรรณาธิการ กริ่ง เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น “ใจเย็นๆนะเอโกะ” “ฉันจะเลิกจริงๆแล้วค่ะ” “มีงานประกวดใหม่มา คราวนี้เธอชนะได้แน่ๆ” “คุณพูดเองว่างานฉันน่าเบื่อคราวนี้ยังจะให้ฉันแข่งอีกหรอคะ” “ฉันจะส่งรายละเอียดให้ในเมลนะอ่านมันด้วยล่ะ” เขาตัดสายทิ้งไป “หัวข้อแสงสว่างงั้นหรอ” เธออ่านแล้วหลุดคำออกมา “จะให้คนที่งานกรวงเปล่าแบบฉันเขียนงั้นหรอ น่าขำลึนดี” เธอปิดเมลแล้วมองไปรอบๆห้อง ห้องของเธอเต็มไปด้วยถ้วยรางวัล และแล้วเธอก็หยุดชะงักที่รูปหนึ่ง “คุณยายคะเอโกะได้คะแนนเต็มด้วย” เอโกะวัย10ขวบถือกระดาษเรียงความเข้ามาหาคุณยายของเธอ “เก่งมากจ้ะ” ยายลูบหัวเธออย่างอ่อนโยน “เอโกะอยากเป็นนักเขียนคะ” “เอโกะนะทำได้อยู่แล้วจ้ะ” หลังจากวันนั้นเธออ่านหนังสือมากกว่าพันเล่ม และแล้วเธอก็ทำสำเร็จ “คุณยายคะเอโกะทำได้แล้วค่ะ” เอโกะวัย15ถือนิยายของเธอพร้อมถ้วยรางวัลชนะเลิศเข้ามาหาคุณยายของเธอ คุณยายอ่านนิยายของเธอเงียบๆสีหน้าของเธอนิ่งสงบ “มันดีมีัยคะคุณยาย” เอโกะถามตาเป็นประกาย “ดีสิ แต่ยายเชื่อว่าถ้าเอโกะเจอเรื่องที่อยากเขียนจริงๆมันคงจะดีกว่านี้อีกนะ” หลังจากวันนั้นคุณยายของเธอไม่อ่านงานของเธออีกเลยแม้ว่าจะได้รับรางวัลแค่ไหนก็ตาม “หนูจะทำให้คุณยายยอมรับมันให้ได้” นั่นเป็นคำพูดสุดท้ายของเธอต่อคุณยาย ก่อนตัดสินใจมาอาศัยอยู่หอพักคนเดียว “คราวนี้จะยอมอ่านมีัยนะ” เอโกะมองไปที่รูปของเธอกับคุณยายแล้วเปิดเมลรายละเอียดการประกวดอีกครั้ง เธอตัดสินใจเขียนงานใหม่อีกครั้ง เธอเขียนมันผ่านแล้วผ่านเล่าแต่มันก็ไม่ดีสักที ยิ่งเขียนยิ่งเหมือนก้าวเข้าสู่ความมืดมิด ถึงจะเป็นแบบนั้นเธอก็ยังเขียนมันเรื่อย “กริ่ง” เสียงอีเมลดังขึ้น “คุณเอโกะคะ ฉันชอบงานเขียนของคุณมากเลยคะ เพราะคุณฉันจึงเริ่มเขียนนิยาย ถ้าไม่รังเกียจรบกวนอ่านงานฉันหน่อยนะคะ” เธออ่านงานเขียนที่หญิงสาวแนบมาให้ “กล้าเรียกมันว่างานเขียนได้ไง น่าสมเพช” เธอโยนเธอโทรศัพท์ทิ้งบนเตียง เธออยู่ในห้องมา3วันแล้วในที่สุดก็ทนความหิวไม่ไหวจึงตัดสินใจออกไปหาอะไรกิน “เอโกะ” เสียงบุคคลปริศนาดังขึ้น เอโกะเหลียวหลังไปมองเจ้าของเสียง “จำฉันไม่ได้หรอ ฉันชื่อสีบาระ ยูกิ เราเคยเรียนด้วยกันตอนประถมไง” เอโกะมองสำรวจเธออีกครั้งจากนั้นจึงเดินไป “เอโกะ” ยูกิจับมือเธอไว้ “ฉันรอกันใหม่ของเธออยู่นะ” เอโกะสะบัดแขนแล้วเดินจากไป กริ่ง เสียงเมลของเธอดังขึ้น “เอโกะอ่านงานเขียนของคนที่คุณชอบที่แล้วหรือยัง” เธอเปิดไฟล์ที่บ.กแนบมาให้ “ผู้เขียน สีบาระ ยูกิ” เอโกะตกใจเมื่อเห็นชื่อนั้น “ยัยบ้านั่นคงตั้งใจมาเยาะเย้ยฉันสินะ” แม้ว่าเธอจะโกรธมากแต่ก็ยังอยากอ่านมัน งานเขียนของยูกิใช้ภาษาธรรมดาแต่กลับทำให้ผู้อ่านรู้สึกสงบและมีไฟสุ่มอกในคราวเดียวกัน เธอใช้ภาษาบดขยี้ความรู้สึกของคนอ่านได้อย่างดี เมื่ออ่านจบหน้าตาของเอโกะไหลลงมาอ้อมโน้มติ “แบบนี้เองสินะ” เธอตัดสินใจกลับไปเขียนงานอีกครั้ง ภาษาเหมือนเปลือกหุ้ม เรื่องราวเหมือนจิตใจ อารมณ์ความรู้สึกของเรื่องราวเหมือนจิตวิญญาณ เอ

ละทิ้งความรู้สึกอคติ หยั่งผยองแล้วแสงสว่างก็ค่อยๆกลับมาปกคลุมเธอแทนที่ความมืด เธอเขียนงานชิ้นสุดท้ายสำเร็จ แม้ว่าผลการแข่งขันเธอจะพ่ายแพ้แต่เธอก็ไม่ได้รู้สึกเสียใจสักนิด “นี่งานเขียนชิ้นนี้ดีที่สุดเท่าที่เธอเคยเขียนมาเลยละ” อี้ม คุณเอโดกะเปลี่ยนสไตล์แล้วดีขึ้นเยอะเลย” เสียงซุบซิบผ่านเธอไป เอโกะตัดสินใจอยู่ที่นั่น เธอไม่รู้ว่าควรเคาะมันหรือไม่ ท่ามกลางเธอรวบรวมความกล้าแล้วเคาะมัน “เอโกะ” เสียงของหญิงชราดังขึ้น เธอเดินนำเอโดะไปยังโซฟา “คุณยาย อะเอ๋..” เธอมีสิ่งที่อยากพูดมากมายแต่กลับพูดไม่ออกเมื่อมาอยู่ตรงหน้ายายของเธอ “ยายอ่านมันแล้วนะ” เอโกะชะงักไปชั่วครู่ น้ำตาของเธอค่อยๆไหลออกมา “มันดีมากเลยละ ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะเอโกะ” “กลับมาแล้วค่ะ” เธอพูดพร้อมเสียงสะอื้น